

— Zakaz imitacji lub przywołania innych tradycyjnych terminów — Możliwość używania takiego terminu w innym języku niż język chronionego tradycyjnego terminu lub w przypadku win pochodzących z innego państwa członkowskiego niż państwo, w którym występuje chroniony tradycyjny termin — Używanie, w odniesieniu do win niemieckich, francuskojęzycznych oznaczeń „Réserve” lub „Grande Réserve” lub niemieckojęzycznych „Reserve” lub „Privat-Reserve”.

Sentencja

- 1) Artykuł 47 ust. 2 lit c) rozporządzenia Rady (WE) nr 1493/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wina w związku z częścią B pkt 3 załącznika VII do tego rozporządzenia i art. 6 rozporządzenia Komisji (WE) nr 753/2002 z dnia 29 kwietnia 2002 r. ustanawiającego niektóre zasady stosowania rozporządzenia nr 1493/1999 odnośnie do opisu, oznaczania, prezentacji i ochrony niektórych produktów sektora wina, zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1512/2005 z dnia 15 września 2005 r., należy interpretować w ten sposób, iż stosowanie określenia odnoszącego się do metody produkcji, dojrzewania lub do jakości wina jest dopuszczalne na podstawie wspomnianych przepisów jedynie w sytuacji, gdy nie wiąże się z nim ryzyko wprowadzenia w błąd osób, do których informacja jest skierowana, wynikające z trudności w rozróżnieniu wspomnianego określenia i innych tradycyjnych terminów, o których mowa w części B pkt 1 lit. b) tiret piąte wspomnianego załącznika VII i art. 23 rozporządzenia nr 753/2002. Do sądu krajowego należy ocena, czy z terminami będącymi przedmiotem zawisłej przed nim sprawy wiąże się takie ryzyko.
- 2) Artykuł 24 ust. 2 lit a) rozporządzenia nr 753/2002, zmienionego rozporządzeniem nr 1512/2005, należy interpretować w ten sposób, że imitacja lub przywołanie tradycyjnego terminu w rozumieniu tego przepisu może mieć miejsce w sytuacji, gdy termin ten zostanie przetłumaczony na język inny od tego, w jakim został on wyrażony w załączniku III do tego rozporządzenia, jeśli tłumaczenie to może być mylące lub wprowadzać w błąd osoby, do których jest skierowane. Do sądu krajowego należy stwierdzenie, czy tego typu sytuacja ma miejsce w zawisłej przed nim sprawie.
- 3) Artykuł 24 ust. 2 rozporządzenia nr 753/2002, zmienionego rozporządzeniem nr 1512/2005, należy interpretować w ten sposób, że tradycyjne terminy wskazane w załączniku III do tego rozporządzenia są chronione zarówno w odniesieniu do win tej samej kategorii czy też tych samych kategorii, pochodzących z tego samego państwa członkowskiego producenta co chroniony termin tradycyjny, jak i do win tej samej kategorii czy też tych samych kategorii, pochodzących z innych państw członkowskich producentów.

(¹) Dz.U. C 237 z dnia 30.9.2006 r.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 13 marca 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State — Niderlandy) — Vereniging Nationaal Overlegorgaan Sociale Werkvoorziening (C-383/06), Gemeente Rotterdam (C-384/06) przeciwko Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid oraz Sociaal Economische Samenwerking West-Brabant (C-385/06) przeciwko Algemene Directie voor de Arbeidsvoorziening

(Sprawy połączone C-383/06 do C-385/06) (¹)

(Fundusze strukturalne — Artykuł 23 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 4253/88 — Cofnięcie i odzyskanie wspólnotowej pomocy finansowej — Artykuł 249 WE — Zasada ochrony uzasadnionych oczekiwań i pewności prawa)

(2008/C 116/10)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Raad van State

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Vereniging Nationaal Overlegorgaan Sociale Werkvoorziening (C-383/06), Gemeente Rotterdam (C-384/06), Sociaal Economische Samenwerking West-Brabant (C-385/06)

Strona pozwana: Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid, Algemene Directie voor de Arbeidsvoorziening

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Nederlandse Raad van State — Wykładnia art. 23 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 4253/88 z dnia 19 grudnia 1988 r. ustanawiającego przepisy wykonawcze do rozporządzenia (EWG) nr 2052/88 w odniesieniu do koordynacji działań różnych funduszy strukturalnych między nimi oraz z operacjami Europejskiego Banku Inwestycyjnego i innymi istniejącymi instrumentami finansowymi — Cofnięcie i odzyskanie wspólnotowej pomocy finansowej — Art. 10 i 249 WE — Zastosowanie zasad ogólnych prawa wspólnotowego

Sentencja

- 1) Art. 23 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 4253/88 z dnia 19 grudnia 1988 r. ustanawiającego przepisy wykonawcze do rozporządzenia (EWG) nr 2052/88 w odniesieniu do koordynacji działań różnych funduszy strukturalnych między nimi oraz z operacjami Europejskiego Banku Inwestycyjnego i innymi istniejącymi instrumentami finansowymi, zmienionego rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2082/93 z dnia 20 lipca 1993 r., stwarza obowiązek odzyskania przez państwa członkowskie funduszy utraconych w następstwie nadużycia lub niedbalstwa bez konieczności upoważnienia wynikającego z prawa krajowego.
- 2) Odzyskania funduszy utraconych w następstwie nadużycia lub niedbalstwa należy dokonywać na podstawie art. 23 ust. 1 rozporządzenia nr 4253/88, zmienionego rozporządzeniem nr 2082/93 i według szczegółowych zasad wynikających z prawa krajowego, z

zastrzeżeniem, że jego zastosowanie nie wpływa na zastosowanie i skuteczność prawa wspólnotowego i nie czyni odzyskania nienależnie przyznanych kwot faktycznie niemożliwym. Do sądu krajowego należy zapewnienie pełnego zastosowania prawa wspólnotowego, w razie konieczności poprzez niezastosowanie lub dokonanie interpretacji przepisów krajowych tego rodzaju jak zawarte w ogólnej ustawie administracyjnej (*Algemene wet bestuursrecht*), które stałyby temu na przeszkodzie. Sąd krajowy może wykonać wspólnotowe zasady pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań, oceniając zarówno zachowanie beneficjentów utraconych funduszy, jak i administracji, jednak pod warunkiem pełnego uwzględnienia interesu Wspólnoty Europejskiej. W tym względzie bez znaczenia jest okoliczność, że beneficjent funduszy jest podmiotem prawa publicznego.

(¹) Dz.U. C 310 z 16.12.2006.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 13 marca 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Niedersächsisches Finanzgericht — Niemcy) — Securenta Göttinger Immobilienanlagen und Vermögensmanagement AG przeciwko Finanzamt Göttingen

(Sprawa C-437/06) (¹)

(Szósta dyrektywa VAT — Podatnik wykonujący jednocześnie działalność gospodarczą opodatkowaną lub zwolnioną z podatku oraz działalność niemającą charakteru gospodarczego — Prawo do odliczenia podatku naliczonego — Wydatki związane z emisją akcji i nietypowych udziałów — Podział podatku naliczonego w zależności od gospodarczego charakteru działalności — Obliczanie części podlegającej odliczeniu)

(2008/C 116/11)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Niedersächsisches Finanzgericht

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Securenta Göttinger Immobilienanlagen und Vermögensmanagement AG

Strona pozwana: Finanzamt Göttingen

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Niedersächsisches Finanzgericht — Wykładnia art. 2 pkt 1 i art. 17 ust. 5 dyrektywy 77/388/EWG: Szósta dyrektywa Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1) — Emisja akcji i

cichych udziałów w spółce akcyjnej przy podwyższeniu kapitału — Świadczenie odpłatne w rozumieniu art. 2 pkt 1 dyrektywy — Możliwość odliczenia podatku VAT uzależniona od bezpośredniego i ścisłego związku z działalnością gospodarczą podatnika — Możliwość częściowego odliczenia w rozumieniu art. 17 ust. 5 dyrektywy

Sentencja

- 1) W przypadku, gdy podatnik wykonuje równocześnie działalność gospodarczą, opodatkowaną lub zwolnioną z podatku, i działalność niemającą charakteru gospodarczego, nienależącą do zakresu stosowania szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, odliczenie podatku od wartości dodanej naliczonego od wydatków związanych z emisją akcji i nietypowych cichych udziałów jest dopuszczalne tylko w takim zakresie, w jakim wydatki te można przyporządkować działalności gospodarczej podatnika w rozumieniu art. 2 pkt 1 tej dyrektywy.
- 2) Ustalenie metod i kryteriów podziału kwot podatku naliczonego pomiędzy działalność gospodarczą i działalność niemającą charakteru gospodarczego w rozumieniu szóstej dyrektywy 77/388 należy do swobodnego uznania państw członkowskich, które korzystając z tego uprawnienia powinny uwzględnić cel i strukturę tej dyrektywy i na tej podstawie określić sposób obliczania obiektywnie odzwierciedlający część wydatków faktycznie przypadających odpowiednio na każdy z tych rodzajów działalności.

(¹) Dz.U. C 326 z 30.12.2006.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 13 marca 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Giustizia Amministrativa per la Regione siciliana — Włochy) — Ispettorato Provinciale dell'Agricoltura di Enna, Assessorato all'agricoltura e foreste della regione Sicilia, Regione Sicilia przeciwko Domenico Valvo

(Sprawa C-78/07) (¹)

(Rolnictwo — Rozporządzenia (EWG) nr 2328/91 i rozporządzenie (WE) nr 950/97 — Artykuły 17 i 18 — Dodatek wyrównawczy z tytułu niekorzystnych warunków gospodarowania o charakterze stałym i naturalnym — Rolnicy uprawieni do świadczenia z tytułu stażu pracy — Prawo do dodatku wyrównawczego — Granice)

(2008/C 116/12)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Consiglio di Giustizia Amministrativa per la Regione siciliana